



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Quibus Totum Hominis Christiani Officium Explicatur; Quídkue is fugere,
quid agere debeat, quàm exactissimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum, Anno M.DCCXII.

VD18 90637054

Index Discursuum in tertiâ Parte contentorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51667)



I N D E X

Discursuum in tertiâ Parte contentorum.

DISCURSUS I.

De stultitia illorum, qui conversionem usque ad mortem differunt.

Cum conversio, usque ad mortem dilata, comparetur fugæ, hiemale tempore fieri solitæ, quam Christus tantopere dissuasit; ostenditur, quanta tunc temporis, à sævissimis ventis, id est tentationibus; à terrâ frigida & humida, id est à corde impij; & à Sole languido, sive, à recedente divini gratiæ, ejusmodi fugæ obstacula sint ponenda.

DISCURSUS II.

De Necessitate & efficaciâ Orationis.

Cum Oratio generalissimum mala nostra curandi sit remedium, ostenditur, quod, quam facilè est per illam, propter admirandam ejus efficaciam, salutem consequi, tam sine illâ etiam, propter manifestam ejusdem necessitatem, salutis jactura certa sit.

DISCURSUS III.

De conditionibus ad efficacem orationem requisitis.

Si quandoque nullum ex oratione fructum referimus, id non aliunde,

quàm à nobis ipsis provenit, vel culpâ supplicantis, vel supplicationis, vel modi supplicandi.

DISCURSUS IV.

De Veneratione Ecclesijs debitâ.

Si Ecclesiæ propter commercium, à Christo inter Cælum & terram renovatum, destinata sunt emporia, probatur, peccatum esse non posse, nisi gravissimum, sicut & damnosissimum, dum tempore eodem honor, quem DEUS vult sibi tribui in Ecclesijs, & Gratia hominibus conferendæ impediuntur.

DISCURSUS V.

De Baptismo.

Explicantur Privilegia, quæ Christianus quis in Baptismo consequitur, & quæ sint illius eidem respondendi obligationes.

DISCURSUS VI.

De Sacramento Confirmationis.

Cum duo sint belli genera, quibus à Mundo Fideles impugnantur, bellum scilicet apertum, quod est furoris,

I N D E X.

& bellum clandestinum, quod est fraudis, expenditur; quam utile sit contra utrumque Sacramento Confirmationis munitum esse.

DISCURSUS VII.

De Amore Christi Eucharistiam instituentis.

Ad intelligendum, quantus sit Amor divinus in Eucharistiâ (quasi ignis in sua spherâ) qui non nisi per effectus nobis manifestatur, tria dantur indicia: Dona, quæ nobis in illâ Christus impertitur; Humiliationes, quas in impertiendis illis suffert; & Unio, quam in illorum largitione intendit.

DISCURSUS VIII.

De Præparatione ad Sanctissimam communionem necessariâ.

Ne amplius tam absurdum prodigium videatur in terris, quod ex DEI nobiscum in Eucharisticâ conjunctione nihilominus non efficiamur toti divini, accuratæ ad Communionem præparationis necessitas probatur, modusque & norma ejusdem proponitur.

DISCURSUS IX.

De frequenti Communione.

Quam validæ sint invitationes, quibus Christus tam per se, quam per alios ad hanc magnificam suam nos

mensam invitat, ostenditur; ut omnes videant, quam non officiosæ sint repulsæ, quas Christus à nobis patitur.

DISCURSUS X.

De horribili cum conscientia peccati mortalis Communicantium Sacrilegio.

Cum quodvis monstrum propter duas causas sit horrendum; nimirum tam propter malum, quod à primo ortu suo secum addert, quam propter id, quod prælagit futurum, demonstratur; quam verum propter utramque causam Communio in peccato peracta sit monstrum.

DISCURSUS XI.

De Sacræ Confessionis beneficio.

Ut cognoscatur, in quo beneficiorum gradu ponenda sit Sacra Sacramentalis Confessio, demonstratur, in utilitatem nostram simul Dei manum & cor, hoc est, summam Omnipotentiam, summamque Bonitatem quasi inter se contendere.

DISCURSUS XII.

Quam grave malum sit studiosè in Confessione peccatum reticere.

Ut muta, studiosè peccata sua in Confessione reticentium, corrigatur lingua, primò surditas illorum curatur; dein patefactis jam auribus, o-

I N D E X.

stenditur, quàm gravem Deo faciant injuriam, & quàm grave sibi met ipsis damnum inferant; efficaciq; ad solvendam linguam adferuntur remedia.

DISCURSUS XIII.

De Doloze confitenti necessario.

Cum nulla utilior peccatori sit scientia, quàm peccata sua nôsse desistere, ad eam obtinendam tria illi proponuntur bene percipienda: Primam est, ut Dolor sit validus, à quibus motivis confessurus eum derivare debeat? Secundum est, quàm necessarium sit bene confiteri? Tertium est, quomodo, qui nullo compunguntur dolore, illum assequi debeant?

DISCURSUS XIV.

De proposito in Confessione necessario.

Cum potissima Confessionis vis in emendationis proposito sita sit, demonstratur, præcipuam in eodem faciendâ adhibendam esse curam, ut firmâ resolutione peccata tam præterita, quàm futura, sine ullâ exceptione, in effectu ipso detestemur; quas tres conditiones in vero pœnitentiæ proposito Deus requirit.

DISCURSUS XV.

De Proposito Occasionibus fugiendi Confitenti necessario.

Ostenditur, eum, qui non habet firmam occasionibus vitandi voluntatem,

nunquam bene confiteri; quia sine hac resolutione aut est certus se in peccata priora relapsurum, aut verius jam relapsus esse.

DISCURSUS XVI.

Confessionem post commissum peccatum non esse differendam.

Ut plurimorum consulatur perditioni, qui post peccatum commissum Confessionem differant, duæ maximi momenti veritates perpenduntur. Prima est, quòd quò tardius hoc in naufragio ad arripiendam felicem pœnitentiæ tabulam manus applicatur, tantò major postea futurus sit labor. Secunda est, quòd quamvis tandem arripiatur, tantò minoribus viribus retineatur.

DISCURSUS XVII.

Veri Doloris Indicia.

Veri Pœnitentis Indicia à corde, manibus & linguâ confitentis desumuntur; de quo judicari non potest, quòd ad novam vitam renovatus sit, nisi cogitationibus, verbis & operibus debita signa simul exhibeat.

DISCURSUS XVIII.

De Erroribus illorum, qui fiducia Confessionis peccant.

Duplex ostenditur periculum, quòd incurrunt illi, qui peccant, ajuntque se postea confessuros, qui, inquam, morbum contrahunt, eâ fiducia, quòd ope parati remedij sanitatem

tem sint recuperaturi. Unum est, ne deinde non confiteantur bene; alterum, ne licet etiam bene confiteantur, recenti delicto admissa æternum damnentur.

DISCURSUS XIX.

De Pœnitentiâ cuius peccatori necessariâ.

Ut nemo pœnitentiâ, quam corporalem dicimus, aspernetur; ostenditur, non esse opus aliquod superabundans, ut aliqui existimant, sed post peccatum, omnino necessarium; & ut etiam nemo terreatur, demonstratur, opus non esse aded laboriosum, ut multis videtur, sed factu non difficile.

DISCURSUS XX.

De Jejunio.

Perditâ per primorum parentum nostrorum intemperantiâ olim in paradiso terrestri iustitiæ originalis dignitate, ostenditur, quomodo ad eandem recuperandam jejunio ritè observato habiles reddamur.

DISCURSUS XXI.

De Indulgentiis.

Cùm Indulgentiæ sint subsidium charitativum ab Ecclesiâ ad satisfaciendum divinæ Iustitiæ, quæ suam requirit, nobis donatum, duæ circa illas explicantur doctrinæ; una est, quæ sit auri huius inviolati & indeficientis vena; altera est, quis sit modus illud copiosè acquirendi.

DISCURSUS XXII.

Quantum Peccatores recidivi de statu suo sibi timere debeant. Quemadmodum Infirmi, sic quo-

que pessimus est peccatoris status recidivi, & hoc quatuor ob causas: quia infirmi vires deficient; quia mali violentia crescit; tum quia remedium minuitur efficacia, tandem, quia tam tenacis morbi tædet Medicum, qui idcirco ægrum deserit.

DISCURSUS XXIII.

De Sacramento Extremæ Unctionis.

Ad explicandam extremæ Unctionis virtutem, quasi in campum ab una parte terribilissimi insultus, qui contra moribundum, doloribus suis à morte, à conscientia suis remorsibus, & à Diabolo suggestionibus fiunt, producuntur; alterâ parte auxilia, quæ contra hos simul omnes se solo hoc præstat Sacramentum, adducuntur.

DISCURSUS XXIV.

De Sacramento Ordinis.

Postquam dictum est; quanta sit Sacerdotij à Christo instituti eminentia, explicatur, quibus gradibus ad hanc dignitatem, ad evitandam temeritatem, ascendendum sit.

DISCURSUS XXV.

De Sacramento Matrimonij.

Ut conjuges Christiani officio suo satisfaciant, docentur, debere eos in tribus rebus suum honorare Matrimonium, scilicet in ijs, quæ præcedunt, quæ illud sequuntur, & comitantur, illarumque praxis singillatim traditur.

DISCURSUS XXVI.

De gravitate Adulterij.

Ad terrendum Adulterum velut insignem latronem, demonstratur, quàm alium eodem simul tempore in-

I N D E X.

era ipsum clamer ratio; circa ipsum, Leges tam Canonice, quam Civiles; supra ipsum, Deus ipsemet, qui sibi tanquam ad se pertinentem tam gravem sceleris enormitatem iudicandam reservat.

DISCURSUS XXVII.

Reprehenditur procandi consuetudo.

Ne consuetudo tam communis non latentem lite condemnetur, tria gravissima, quæ ab illa inferuntur damna, demonstrantur: Primum communi familiarum bono; secundum privatæ & particulari animarum salutis; tertium directè honori divino. Atque inde evidenter deducitur; illam esse furiam in juventutis perniciem ex Inferno erumpentem.

DISCURSUS XXVIII.

Respondetur argumentis pro defensione consuetudinis procandi allatis.

Cum nulla tam mala sit causa, quæ patronum non inveniat, prætextus adducti, quibus procandi consuetudinem probare nonnulli volunt, culpam vacare, infirmantur, offendunturque, verum non esse, quod hæc sit via expeditissima Matrimonium contrahendi, sed potius, quod sit via omnium latulentissima.

DISCURSUS XXIX.

Improbantur saltus & choreæ.

Cum proci & amantes à choreas agentibus non aliter distinguantur, quam hi, qui in foro privato ab alijs, qui in nudinis publicis honestatem

periculo exponunt, ostenditur Juventutem duo præcipue pati damna, quæ in nudinis male fortunatis incurruntur, unum est lucrum cessans, propter bonum, quod ibi negligitur, alterum est damnum emergens, propter malum quod inde refert.

DISCURSUS XXX.

De Vanitate & Immodestiâ vestium.

Cum Apostolus feminis permiserit vestes ornatas, ita ut hic ornatus intra sobrietatis & verecundiæ limites continetur, ostenditur, quanti inter sit; ne tam iusti termini vanitate aut immodestiâ transiliantur.

DISCURSUS XXXI.

Comædias obscenas detestatur.

Ostenditur comædias obscenas auscultantibus horrendum inferre maleficium; quia ad voluntates pervertendas in illis maleficium amatorium, hostile, & somniferum conjunguntur; quæ quasi tria rabiosi illius Cerberi capita in ruinam Christianorum ab Inferno sustentantur & aluntur.

DISCURSUS XXXII.

De vitio Ludendi.

Cum consuetudo Ludendi omnia directè Christiani officio sit contraria, concluditur mirum non esse, si ludo vacare, proisus idem sit, ac Animam velle perdere.

DISCURSUS XXXIII.

De nimia conversandi libertate.

Ut omnibus constet, non absque causâ tantopere nimiam conversandi libertatem reprehendi, quæ viget his tempo-

I N D E X.

temporibus, demonstratur illam esse animorum pestem; quia facillimè inficit, & quia semel illius cœpra contagio nunquam sine luculenta strage desinit.

DISCURSUS XXXIV.

Quanta Confidentia in Beatissima Virginis protectione habenda sit.

Ne quis Christianorum in procelloso hujus vitæ mari dubiam jactat anchoram, ostenditur, quam vera sit erga Dei matrem devotio, cui securè spem salutis nostræ credere possimus, & quæ falsa sit, cui non fidendum.

DISCURSUS XXXV.

De Cultu Sanctis debito, præcipuè verò Angelo Custodi.

Cùm Sancti à DEO nobis dati sint.

tanquam archetypa, & protectores nostri, probatur devotionem erga illos non esse perfectam, quæ opis illorum implorationi Sanctitatis eorundem non juget imitationem.

DISCURSUS Ultimus.

De necessariâ ad mortem præparatione.

Omnes Discursus concluduntur veritate omnium aliarum practicarum gravissimâ, his duobus punctis comprehensâ: necessitate & normâ præparationis proportionatæ ad illum transitum, ex quo pendet Æternitas.

* *

••(o)••

